

TEBENNE BÍZTUNK

PÁPAI REFORMÁTUS ÉRTESÍTŐ

Tartalomjegyzék

Szakács Gergely: Interjú Borsi Péterrel	2
Németh Tamásné Schédl Tímea és Tóth Cseperke: Nőszövetségi kirándulás	3
iMayerne Pátkai Tünde: Gyülekezetünk Nőszövetségének jogelődje, a Református Nőegylet a 19-20. században	3-4
Kövy Rózsa: Óvónőink az Édenkertről	4-5
Ravasz László: A fájdalom: ajándék	6-8
Szakács Veronika: REND	9
Bognár Csenge és Csomor István: Gyerekhét 2018	9
Mayerne Pátkai Tünde: 220 felett – Gyülekezeti tábor a Bükkben	10-11
ifj. Márkus Mihály: Templomfelújítás	12
Anyakönyvi hírek	12
Túrmezei Erzsébet: Az Úr Jézus fái	13
Hirdetések	14

Borsi Péter

Alkalmas idő

Olvasandó: Préd 3,1–8

„Mindennek megszabott ideje van, megvan az ideje minden dolognak az ég alatt.” (Préd 3,1)

Minden egyes dolgunknak, vágyunknak, mindannak, amit szeretnénk elérni, megvan az ideje és helye. Ezt az igében visszatérő gondolatot úgy is fogalmazhatnánk, hogy vannak alkalmas idők. A legtöbbször a múlt, jelen, jövő hármában gondolkodunk, mikor az időről beszélünk.

Az idő alkalmas arra, hogy ami volt, azt lezárjuk, magunk mögött hagyjuk, és ami előttünk van, arra felkészüljünk. Elfelejtjük azt, amire nem akarunk emlékezni, mindazokat a rossznak mondható dolgokat, amelyeket maga a prédikátor is említ (például a meghalás, sírás, elvesztés). Igaz, hogy mindezeket el kellene tudnunk felejteni, de sokszor képtelenek vagyunk rá. Ezt azonban nem feltétlenül mondanám rossz dolognak. Mindezek az érzések olyan tapasztalatok,

amelyeket később át lehet adni és lehet belőlük okulni. Amikor a saját életemből ilyen emlékekre gondolok, mindig eszembe jut az az ige, amelyben Pál apostol azt írja: „de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért” (Fil 3,14).

Szakaszunkban megfigyelhető, ahogyan a prédikátor az emberi élet állomásait, érzéseit is leírja nekünk. Először születés és halál párosát állítja elénk. Egyiket sem tudjuk irányítani, egyik felett sincs befolyásunk. De tudjuk, hogy mind a kettőt örömmel kell fogadnunk. Az élet egy szövetség Istennel, a halál a Krisztusban való feltámadás reménye az örök életre. Azonban mind a kettőnek vannak velejárói. Az étellel jön az ültetés, az ölelés, a gyógyítás, az építés, a nevetés, a tánc, a megkeresés, a megőrzés, a hallgatás, a szeretet, a béke. Ezek azok, amelyeket csak egy Istennel járó boldog ember tud igazán átélni. Kapcsolatban vannak egymással, az egyik nem tud létezni a másik nélkül.

A halállal jön az ültetvény kitépése, az ölés, a rombolás, a sírás, a gyász, az öleléstől való tartózkodás, az elvesztés, az eldobás, az eltépés, a gyűlölet, a háború. Ezek egy olyan ember világát tükrözik, aki már nem akar, vagy nem tud Istennel együtt járni. A halálban az élet ellentétét látja, és nem pedig annak szerves részét. Mind az étellel, mind a halállal kapcsolatos érzelmek és dolgok összetartoznak, hiszen bennünk, emberekben mindezek megtalálhatóak. Mindannyian éreztük már ezeket. Éreztük az önfeledt boldogságot és szeretetet, de éreztük a haragot és a gyászt is. A prédikátor tehát az idő tükrében beszél azokról az érzésekről, amelyek voltak, vannak és lesznek.

Nekünk is meg kell találnunk az alkalmas időt. Úgy kell élnünk, hogy Istennel együtt képesek legyünk mindent a maga idejében megcselekedni és elviselni. Megvan az ideje mindennek, amire szükségünk van, ezért ne féljünk. Ha szívből kérjük, és hiszünk Istenben, akkor Ő megcselekszi mindazt, amit kell. Tudjuk, hogy Isten mindig betartja az ígéreteit, még akkor is, amikor már lehetetlennek gondoljuk a dolgot.

Mindennek rendelt ideje van: múltunkra megnyugvással, jelenünkre bizalommal, jövőnkre jó reménységgel tekinthetünk.

Szakács Gergely

Interjú Borsi Péterrel

Kérlek, mutakozz be pár mondatban!

Borsi Péter vagyok, 1994. március 11-én születtem Debrecenben. Általános iskolába a Kunmadarasi Református Általános Iskolába jártam, majd középiskolai tanulmányaimat a mostani halásztelki Bocskai István Református Oktatási Központban végeztem. 2012-ben kezdtem meg egyetemi tanulmányaimat a Pápai Református Teológiai Akadémián, református teológia szakon. Jelenleg végzős hallgató vagyok. A hatodéves szolgálatomat, illetve gyakorlatomat a Pápai Református Egyházközségben, valamint a teológiai akadémián végzem.

Három testvérem van, egy bátyám, egy öcsém és egy kishúgom. Amikor nem a kollégiumban vagyok, akkor Majosházára megyek haza. Szabadidőmben olvasni, sétálni, számítógépezni szeretek – és még sok minden mást.

Hogyan kerültél Páparra?

Páparra, ahogyan feljebb említettem, 2012-ben kerültem. Mint minden középiskolai diáknak, az érettségi letétele előtt már szükséges volt nekem is a felsőoktatási intézményekbe való jelentkezéseket elküldeni, s én első helyen a pápai teológiát jelöltem meg, ahova sikeresen felvételt nyertem.

Miért a teológiát választottad?

Először is úgy gondoltam, hogy Istent akkor tudom legjobban szolgálni, és az embereken is akkor tudok a legjobban segíteni, ha megfelelő tudásra teszek szert. Másodsorban pedig azért választottam a teológiát, mert mindig volt bennem egy belső elhívás efelé az életpálya és szolgálat felé. Ehhez hozzájárult az is, hogy régi református családban nevelkedtem, és láttam lelkéspéldákat is magam előtt.

Hatodévesként mi a feladatod a gyülekezetben?

Hatodéves szolgálatom alatt a pápai gyülekezetben, illetve a teológián teljesítek szolgálatot. A gyülekezetben meg van határozva, milyen szolgálatokban kell részt vennem: igehirdetés, családlátogatás, adminisztrációs feladatok, hittanoktatás. Emellett elméleti tudást is kapok itt, mert ifj. Márkus Mihály és Szakács Gergely lelkipásztorok segítségével beeléláthatok a gyülekezetszervezés és -vezetés mikéntjeibe. A teológián pedig a rektori hivatal munkáját segítem.

Hogyan látod a pápai gyülekezet életét? Mi az, ami szerinted erőssége, illetve gyengesége a közösségnek?

A pápai gyülekezet életét személy szerint dinamikusnak látom, sok minden történik nemcsak a nagyobb ünnepeken, hanem a hétköznapiakban is. Amióta rendszeresen a pápai gyülekezetbe járok istentiszteletre – tehát az elmúlt hat

évben –, hálás szívvel hallom és látom, hogy a gyülekezet fejlődik. Véleményem szerint a gyülekezet erőssége az, ami a gyengesége is. Több kiscsoport és kör van a gyülekezetben, ami jó és hasznos a tapasztalatcsere, igetanulmányozás, lelki épülés szempontjából, és mindig alakulnak újabb kiscsoportok, de sokszor érzem úgy, hogy az új tagoknak csak egy része jelenik meg a vasárnapi istentiszteleti közösségben. A későbbiek során remélhetőleg ez a betagozódás jobban megvalósul.

Hogyan látod a teológia és a gyülekezet kapcsolatát?

Alapvetően jónak látom. A gyülekezet teret biztosít a teológushallgatóknak különböző szolgálati területeken: idősek, hajléktalanok, betegek, gyermekek, fiatalok között végzett szolgálatokban. Képességeinkhez mérten mindenben segítünk és szerintem ez kölcsönösen is igaz.

Mik a jövőt illető terveid, elképzeléseid?

A nagyon távoli jövőről még nem, inkább a közeljövőről tudnék beszélni egy keveset. Elsősorban a tanulmányaimat, a teológiát szeretném elvégezni, valamint a sikeres Egységes Lelkészképesítő Vizsga után szeretnék – amennyiben lehetséges – gyülekezeti lelkipásztorként szolgálni itt Dunántúlon, és szeretnék jelenlegi kedvesemmel összeházasodni.

Az interjú végén szeretném megragadni az alkalmat, hogy hálás szívvel megköszönjem mind a Pápai Református Egyházközségnek, mind a Pápai Református Teológiai Akadémiának, hogy itt végezhetem el hatodéves gyakorlataimat, szolgálataimat. Isten áldását kívánom a gyülekezet közösségére!

Németh Tamásné Schédl Tímea és Tóth Cseperke

Nőszövetségi kirándulás

Imádsággal és vidáman indult útnak a Pápai Református Egyházközség Nőszövetsége szokásos tavaszi kirándulására 2018. június 17-én. Az úticél ez alkalommal Szombathely volt. Az út Sítkén át vezetett, ahol a csoport megtekintette a kastélyszállót és a falu határát övező domboldalon található Kálvária-kápolnát, melynek érdekessége, hogy rockzenészek kezdeményezésére újítták fel. Az évente megrendezett ún. kápolnakoncertek bevételéből a templom megmenekült a pusztulástól.

Szombathelyre érkezve a csoport útja a református templomhoz vezetett, ahol részt vettek a helyi egyházközség istentiszteletén. Az igehirdetés szolgálatát Jakab Bálint lekipásztor végezte Mt 10,32–33 alapján. Az istentiszteleten Varga Ferencné nőszövetségi elnök fogadta a helyi gyülekezet köszöntését, valamint tolmácsolta a pápai reformátusok jókívánságait. A közös ünneplés szeretetvendégséggel, beszélgetéssel zárult a szombathelyi reformátusok gyülekezeti termében.

Kora délután a szombathelyi Iseum idegenvezetés melletti megtekintése volt a program. A múzeum központjában egy ókori Ízisz-templom egykori oszlopcsarnokai helyén kialakított, a 21. század igényeinek megfelelő tágas terekben látható Isis savariai otthona címet viselő kiállítás látható, amely az Iseumban talált leletek mellett az antik ember mindennapjait átszövő magán- és hivatalos vallásosság emlékeit interaktív formában tárja a látogatók elé.

A közös ebédet követően hazafelé a sárvári Nádasdy-kastélyt látogatták meg a Nőszövetség tagjai. A tárlatvezető hölgy fantasztikus, élvezetes módon tette átélhetővé, sőt kézzelfoghatóvá a kastély korábbi lakóinak életvitelét, a kor jellegzetes szokásait.

Köszönet a szervezőknek, hogy ismét lehetővé tették a Nőszövetség tagjainak a színvonalas kikapcsolódást nyújtó kiránduláson való részvételt.

Mayerné Pátkai Tünde

Gyülekezetünk Nőszövetségének jogelődje, a Református Nőegylet a 19-20. században

A Nőegylet 1897-ben alakult meg Pápán, melynek alapszabályzatát nyomtatott füzetben tették közzé. Első elnöke Sebestyén Dávidné volt, majd később Dr. Cseh-Szombathy Lászlóné követte. A Pápai Református Gyülekezet Nőegylete akkor élte fénykorát, amikor dr. Pongrácz Józsefné lett a titkára. Ólé Sándor így emlékezett vissza rá:

„Pongrácz Józsefné odatartozott a Szabó Aladár-féle nagy ébredési mozgalomhoz, mely a mi fiatal korunkban végigviharzott hazánkban és beleharsonázott fülünkbe, hogy ébredjünk álmainkból, mert az ellenség, mint ordító oroszlán

szertejár, keresvén, hogy elnyeljen. Pongrácz Józsefné volt az az evangéliummal telített asszony, aki csakhamar titkára lett a Nőegyletnek és megkezdte szolgálatát bibliaórák tartásával, valamint más egyéb építő munkával. Csakhamar nagy hallgatósága lett, mert nagy hívő és kitűnő előadó volt, akit Isten a hitnek és

előadókészségnek csodálatos erejével ajándékozott meg. Bizonyos volt, hogy megragadta őt a Krisztus, ezért tudott ő hitének forrásával és áttüzesedett harsonájával másokat ragadni meg. Bizonyágtévő volt. Bizonyágot tett Istennek az élő Jézus Krisztus által benne működő erejéről." (Ólé Sándor önéletrajza 365. oldal).

A Nőegylet az alapításakor felvállalt missziói feladatokat hűségesen igyekezett teljesíteni. A bibliaórák mellett rendszeresen jártak az Irgalmasok kórházába — a későbbi városi kórházba — látogatták a betegeket, lelkipozítást végeztek, ellátták a szegény sorsú gyerekeket meleg ruhával és iskolaszerekkel, gyámolták az árva és vagyontalan betegeket, karácsonykor pedig a Nőegylet tagjai szervezték meg a gyülekezetben az idősek és gyerekek megajándékozását. Elévülhetetlen érdemeket

szereztek azzal, hogy 1929-ben Nagy Sándortól megvásárolták a Szladik u. 24. szám alatti épületet 14.500 pengőért, ahol szeretetházat nyitottak. Az épület megvásárláshoz dr. Antal Géza püspök 1000 pengővel járult hozzá, és a gyülekezet tagjai is jelentős összeggel támogatták a szeretetházat, amely Pongrácz Józsefné vezetése alatt hosszú ideig nagyobb problémák nélkül működött.

1956-ban a Városi Tanács figyelmeztetése és a rendszer egyházellenes intézkedései miatt a gyülekezet kénytelen volt lemondani a Szeretetház működtetéséről. Felújításra, korszerűsítésre nem volt elegendő pénz, illetve a teljesíthetetlen állami előírásoknak lehetetlenség volt megfelelni. A 20. század első felében működő református szeretetház több mint negyedszázados történetével méltó utódja lett az 1600-as években működő református ispotálynak.

Kövy Rózsa

Óvónőink az Édenkertről

Bátran állíthatjuk, hogy a pápai reformátusok öröme nyitotta meg kapuit 2017 szeptemberében az Édenkert Pápai Református Óvoda. Sok évtizedes kihagyás után ismét „Áldás, békesség”-gel köszöntik egymást és a látogatókat az óvodába járó gyermekek és az ott dolgozók.

A nevelési évet lezáró istentisztelet után beszélgettem az óvoda vezetőjével, Tunnerné Buzás Évával és az egyik óvónővel, Paroláné Ambus Klárával.

1. Kérlek benneteket, hogy mutakozzatok be a gyülekezetnek!

Éva: Nagyon szeretem a gyerekeket, amit adtam, mindig visszakaptam tőlük. Ezért voltam mindig a Jóisten tenyerén!

Középfokú óvónői végzettséggel álltam munkába 18 évesen szülőfalumban, Nemesgörzsönyben. Az 1983-ban indult 6 csoportos Szivárvány Óvodában 28 évet töltöttem. Diplomát szereztem, szívesen vettem részt a gyakorlati óvónőképzésben. Másfél évtizedig jártam nyaranta az országot a Játékkal, mesével nevelő óvónők egyesületi találkozóin. Már 37 éve vagyok a pályán, ebből 20 éve először helyettesként, megbízott vezetőként, aztán tagóvodavezetőként dolgoztam. Lánygyermekem már felnőtt, gyógypedagógus végzettségű, Budapesten él.

Klári: Egy Baranya megyei kis falucskából származom, a Pécsi Református Gimnáziumban érettségiztem, majd innen Nagyörökre, a Református Tanítóképző Főiskolára vezetett az utam, ahol 2007-ben tanítói diplomát szereztem. A diplomám megszerzése után Dévaványára kerültem, ahol 2 évet taníthattam, majd innen 2009-ben költözünk férjemmel Pápára. Itt a Református Gimnázium Leánykollégiumában voltam nevelőtanár egészen kisfiam megszületéséig. Felnőttként szereztem meg óvodapedagógusi diplomámat. Óvónőként 2,5 éve dolgozom. Kisfiam, Dávid 5 és fél éves.

2. Nagy szakmai és vezetői gyakorlattal rendelkezzel, mégis megkérdezem, milyen érzésekkel vágtál bele ebbe az új feladatba?

Éva: Bizonyos vagyok abban, hogy 2011-ben a Csókai Tagóvodába nem véletlenül érkeztem. Az akkori nehéz körülmények, a bennük rejlő lehetőségek mind érzékenyen érintettek. A Zöld program segítségével 6 eredményes év következett a romák integrációjában. Természetesen itt találtam meg azokat a kollégákat, akikkel szavak nélkül is teljesen értjük egymást, és akik ugyanúgy éreztek, mint én, mikor választás előtt álltunk. Mérlegeltem azt, mennyire lehetséges Zöld programunk folytatása a hitéleti neveléssel egybefonva. Mindig erősek voltak a megérzéseim, most is hallgattam rájuk. Vezetői felkérésemkor még csak a bizakodás volt támaszom, a presbitérium elé állva már bátran hangoztattam meggyőződésemet.

Klári, mögötted kevesebb óvodában eltöltött év áll, s most kicsit más kezdődött számodra is.

Klári: A Zöld óvodai gondolatiság más látásmódot kívánt tőlem, újdonság volt számomra. De sok segítséget kaptam, így hamar felvettem a fonalat.

3. Milyen nehézségekkel kellett megküzdenetek az év során?

Éva: Istenünk számára bizonyosan kedves volt óvodánk létrejötte, hiszen semmiféle akadályt nem gördített utunkba, sem a dokumentációk elkészültében, benyújtásában, elfogadásában. A befogadó első napunkon valamennyi gyermek egyszerre érkezett meg, áldott volt az a nap, akkora bizakodással, szeretettel vártuk őket, hogy ennek szent erejét mindenki megérezte. Nem éreztük nehéznek az első félévet sem, jól haladtunk óvodaképünk megszervezésével, hitéletünk alakításával. Január hozott személyi gondokat, melyek március közepére rendeződtek, így a tavaszi eseménydús időszak már zökkenőmentes volt.

Klári: Mint új intézmény, próbatétel elé állította az ott dolgozókat és jelen esetben a szülőket is. De szívesebben használnám a kihívás szót, hiszen nemcsak egymás összecsiszolására volt szükség, de a református szellemiséget is be kellett építeni a mindennapokba. Ez egy folyamat, egy út, de minden nap könnyebb.

4. Beszéljetez örömeitekről is, hiszen bizonyára sok pozitív élményben volt részetek!

Éva: Elsőként örömteli volt az a tény, hogy a 65, már az óvodába járó gyermekünknek ígért világi nevelés szervezésére nem volt szükség, mivel a legtöbben jelentkeztek a református hittanoktatásra. Gyorsan elfogadták a köszönést, az étkezések imádságait, az áhítatokat, szívesen beszélgettek.

Emlékeztetések nekünk, felnőtteknek is az istentiszteleti alkalmak, eskütételünk, szerepléseink a gyülekezet jelenlétében a Fő téri Adventben, az Ökumenikus nap színpadán. Nagy öröm volt, hogy a romák elhozták rokonságukat is gyermekük búcsúzója a templomba.

Ami a legnagyobb boldogságunk, maga a közösségünk, mely az első napoktól erősödött, teljesedett. Testvéri szeretetben, örömmel munkálkodunk a ránbízottak neveléséért. Istennek legyen hála!

Fontos számunkra az a szeretet, mellyel a gyülekezet körülvesz bennünket. Érezzük, hogy bíznak bennünk, büszkék ránk. Ezúton köszönjük a sok adományt, játékszer, könyvet, ruházatot, újságpapírt és mindenféle segítséget, mellyel ránk gondolnak!

Klári: Nagyon hálás voltam azért, hogy a csoportomba kerülő kisgyerekek viszonylag hamar elfogadtak, megszerettek bennünket. Tudtam, hogy a szülőknek sem volt könnyű időszak az óvodakezdés, sok aggodalom volt az ő szívükben is. Szeretettel emlékszem 1-2 reggeli áhítatra is, az őszinte beszélgetésekre. Kifejezetten áldott alkalmak voltak az óvodai dolgozók lelki növekedését szolgáló együttlétek is. Szeretettel gondolok rájuk, mert sokat növekedtünk általuk.

5. Ha egy óvodába készülő gyermek szüleinek ajánlanátok az „Édenkertet”, mivel biztatnátok a beiratásra?

Éva: Meggyőződésem, hogy a 21. század változásaiban egyre nagyobb szülői igény fogalmazódik meg az óvodákkal szemben. A jó óvodában jó helyen tudhatja a szülő a gyermekét, sokat játszik, közben tanul, alakul személyisége, barátkozik, alkalmazkodik. Lelki táplálékhoz is jut, megkezdődik a hitélet alapozása a protestáns értékek hangsúlyozásával. Odafigyelnek saját, egyéni dolgaira, elfogadják őt, szeretik. Jótanáccsal segítik a szülőket a nevelésben, következetesen megerősítik a klasszikus elveket a szabadelvű pedagógiával szemben. A Zöld program részeként környezettudatosságra nevelik a gyermekeket. Minden alkotó, jobbító segítséget szívesen fogadnak a szülőktől a gyermekek érdekében. A szülő gyermekén keresztül részese lehet az óvodaközösségnek és a nagyszerű gyülekezetnek! Ezeket a roppant fontos dolgokat kínálja az Édenkert Óvoda közössége!

Klári: Véleményem szerint egy református óvoda szellemiségét a benne dolgozó közösség alakíthatja, formálhatja leginkább. Nagy felelősség hárul ránk, hiszen sok gyermek a református óvodában szerzi első vallásos ismereteit, s ebből fakadóan fontos, hogy kezdetben az őt körülvevő felnőttek élete példájából tapasztalja meg Isten szeretetét. Talán annyiban tudunk mások lenni a kisgyerekek számára, hogy a mindennapi életbe próbáljuk beépíteni a keresztyén értékrendet. Akár a konfliktushelyzetek megoldásában, örömeink és bánataink hittel történő megélésben. Lényegesnek tartom a megbocsátásra való képesség formálását és a családi légkör alakítását.

Köszönöm a beszélgetést! Isten áldását kérem életetekre és az óvodánkért való munkálkodásotokra!

Kedves Olvasó! Az alábbiakban Ravasz László 1943. március 15-én elhangzott prédikációját adjuk közre:

Ravasz László Bánffyhunyon született 1882. szeptember 29-én. Református püspök, az MTA tagja. 1900 szeptemberétől párhuzamosan tanult a kolozsvári Református Teológiai Akadémián és a tudományegyetem bölcsészettudományi karán. 1903 és 1905 között kolozsvári segédlelkész és püspöki titkár. A berlini egyetem hallgatója (1905-06), miután hazatért, segédlelkész volt Bánffyhunyon. A kolozsvári egyetemen doktorált és a Sárospataki Teológiai Akadémián magántanárrá képesítették (1907). 1921-ben a Kálvin téri egyházköztség meghívta lelkipásztornak, ugyanakkor a dunamelléki református egyházkerület püspökévé választották. E minőségében lett a felsőház tagja (1927-44). 1937-40-ben az MTA másodelnöke. Lelkeszi állásából 1953. március 1-én nyugalomba vonult. A két világháború közötti időszakban a református egyház jelentős vezető személyisége volt., Megjelent számos tanulmánya, irodalmi cikke, igehirdetése, részben az általa szerkesztett, részben más lapokban és folyóiratokban, gyűjteményes kötetekben. 1975. augusztus 6-án hunyt el Leányfalun.

A fájdalom: ajándék

Lekció: Jób 42:7-9.

Alapige: I. Péter 2:18-25.

Ti, szolgák pedig teljes félelemmel engedelmeskedjétek uraitoknak, ne csak a jóknak és méltányosoknak, hanem a kíméletleneknek is. Mert kegyelem az, ha valaki Istenre néző lelkiismerettel tűr el sérelmeket, amikor igazságtalanul szenved. De milyen dicsőség az, ha kitartóan tűritek a hibátok miatt kapott verést? Ellenben ha kitartóan cselekszitek a jót, és tűritek érte a szenvedést, az kedves az Isten szemében. Hiszen erre hívatatok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát adott nektek, hogy az ő nyomdokait kövessétek: ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, mikor gyalázták, nem viszonozta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél. Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg. Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.

Ha az ember először hallja ezt az Igét, azt hiszi, az apostol valami házirendet ír elé és a cselédeket figyelmezteti uruk iránti engedelmisségre. De ha közelebbről megnézzük, látjuk, hogy a

Szentírásnak ez az egyik legfontosabb fejezete - ha ugyan lehet a Szentírás részei között fontosság szempontjából különbséget tenni - a rabszolgákhoz szól, az ókori társadalom elnyomott, de legnagyobb társadalmi osztályához, amelyet akkor észre sem vettek, s fölöttük úgy rendezték be az életüket, mint amikor valaki a tűzhányóhegy oldalára házat épít és szőlőskertet plántál. A rabszolga gazdájának tárgyi tulajdona volt, eladhatta, megölhette, felszabadíthatta. Az a hanyatló és ugyanakkor eldurvult világ valósággal versenyzett abban, ki tud szigorúbb lenni rabszolgáihoz. Az volt a nagyobb úr, aki kegyetlenebb volt a másikinál. A régi színdarabok, különösen a világlátékok, tele vannak nyers, bohózatos jelenetekkel az ártatlanul ütött, vert, kínzott rabszolgákról, akiknek mérhetetlen, szinte együgyű tűrése végül is kifárasztja és lefegyverzi a dühöngő gazdát. A keresztyénség felfedezte a szenvedő rabszolgák roppant birodalmát. Egyszerre rokonszenves lett neki az a lény, aki fölött egy kegyetlen kényúr uralkodik, s aki kénytelen mindent eltűrni. Igen, mert meglátott egy olyan dolgot, amelyről eddig fogalma sem volt az embereknek: a tűrés életalakító erejét. A felolvasott Igében az apostol abból indul ki, hogy rabszolga olvasói tudnak tűrni, de felteszi a kérdést: mi hasznok van abból, ha vétkezve és arcul verve tűrtök? Tűrés nagy művészei, szenvedés gladiátorai, lássátok meg, a szenvedés kénytelensége mögött ott van a szenvedés kiváltsága: az, ha önként szenvedtek másokért. Ha jót cselekedve, mintegy Isten kedvéért tűrtök, egy új világ szépsége és dicsősége bontakozik ki előttetek. A másokért való szenvedés tehát királyi liturgia, a legnagyobb és legszentebb szolgálat. Ez a másokért való szenvedés felmérhetetlen erő: kiemeli a szenvedőt a milliós tömegekből és feljuttatja a legnagyobb emberi magasságba. A másokért való szenvedés társadalmat szervez, közösséget teremt, erkölcsi birodalmakat alapít és kormányoz. A másokért való szenvedés a legnagyobb győzelem, amit ember ellenségei felett és a világ felett vehet.

Mi nekünk kegyetlen sorsunkat éppúgy el kell hordoznunk, mint az antik világ rabszolgáinak. Szüneteseinkből azonban kitermelhetjük azt a királyi liturgiát, amelyről alapigénk beszél. Időszzerű tanítás ez különösen most, a világháború második évében, március 15-én, mikor az egész ország a magyar honvédekre gondol, hősi halottaink áldozatát köszöni s eljövendő nagy áldozatokra készíti a lelkét. Lássuk meg alapigénk nagy tanításának igazságát: a szenvedés: ajándék.

Nekünk éppen erre az ajándékra van szükségünk. A magyar természetet az jellemzi, hogy hirtelen fellobog benne a virtus, vakmerőséggel vállalja a halálos kockázatot, s a meglepett és elbámolt világ szeme láttára lehetővé teszi a lehetetlent. De a magyar természetben kevésbé szembetűnő a passzív hősiességnak a vonása. Mi nem tudunk egy reménység mellett századokig kitartani; mi nem

tudunk egy gondolatba belefogódzni és abból emberöltőkön át táplálkozni; mi nem tudunk egy eszme érdekében rossz szokásokról, apró kényelmekről lemondani. Hiányzik az életünkben a passzív hősiesség. Kevés a mártírunk, sok a bajnokunk. Nem elég öntudatos, nem elég állhatatos bennünk az a szeretet, amely mindent elhordoz, mindent elfedez, mindent eltűr, mindent remél, és soha el nem fogy.

Különösen nagy hibánk, hogy nem ismerjük fel azokat, akik érettünk szenvednek. Nem értjük a szenvedés néma nyelvét. Az a munkás, aki szombat este heti keresményét megissza, részegen megy haza, eldöngeti feleségét, sarokba vágja sápadt, angolkóros gyermekét, nem érti meg a szenvedés néma nyelvét, amely hitvese és gyermekei nyomorúságából jajgat feléje. Nem érti meg, s ezért pusztulnak el. Nem értik meg a gazdagok, a jómódúak az éhezők, hajléktalanok, ínségesek néma nyelvét, s nem kérdezik meg: mi fáj nektek, segíthetünk-e rajtatok? Pásztorok élnek le az életüket, s nem hallják meg az alázatos, néma lelkek elfojtott sirását, amellyel hívogatják őket. Léviták és főpapok elhaladnak a vérbe fagyott szamaritánus mellett, és nem hallják meg, amit a sebek kiáltanak. Politikusok, államférfiak felemésztenek magukat, sokszor meddő küzdelemben, halálos kimenetelű politikai párbajokban, de nem veszik észre, hogy nagy rétegek élete rettentően sanyarú, a nép sötétségben ül, a feszültség már-már elviselhetetlen.

Még nagyobb baj, hogy saját magunkon sem vesszük észre halhatatlan lelkünk elnyomódását. Te nem is tudod, hogy voltaképpen megöli lelkedet az éhség és a szomszúság. Olyan vagy, mint egy szárnalmas pincevirág, amelyik hiába erőlködik a nap felé. Olyanok vagyunk, mint a tévelygő juhok: pásztor után kiáltunk; olyanok vagyunk, mint a sebekkel megrakott poklos: gyógyulás után sír a lelkünk bűneink alatt; olyanok vagyunk, mint az agyonterhelt igavonó állat: már alig bírjuk a következő lépést, összeroskadunk, ha valaki nem veszi vállunkról a terhet.

Nekünk szükségünk van valakire, aki egybetereljen és pásztorunk legyen, valakire, aki sebeinket gyógyítsa. Valakire, aki terheinket levegye a vállunkról, mert mi hasznunk van nekünk abból, ha vétkezve és arcul veretve tűrünk, ha tovább robotolunk a szörnyű malomban, s egyszer összeesünk az irtózatosságnak.

Ki teszi ezt meg velünk? Ezt nem teheti meg sem egy hős, sem egy bölcs, sem egy életművész, csak Valaki, aki szenved értünk.

Ezt tette meg velünk Krisztus. Hogy megtehesse, le kellett szállania örök dicsőségéből, és magára kellett vennie a földi test hasonlatosságát: egyenlővé kellett lennie mindenben mivelünk, kivéve a bűnt, hogy szolgálhasson nekünk és szenvedhessen értünk.

Itt vagyunk a keresztyénségnek legmélyebb titkánál. Krisztus, Isten egyszerűlt Fia, a Szentháromság második személye, akie minden dicsőség égen és földön, mikor a teremtésnél is nagyobb munkára vállalkozott, íme, leszállott a földre, testté lett, hozzánk mindenben hasonló emberré. Közöttünk élte magános életét, mindig ellene fordult az az emberi szív, amelyet megváltani jött, s keresztre feszítették azok, akiket örökkévaló szeretettel szeretett. Nézzétek meg, milyen szolgálat volt ez! Az Isten Fia, a Királyok Királya, szökött rabszolgaként, latrok társaságában fel van függesztve a fára, s betetőződik rajta a rabszolgasors minden nyomorúsága. De mert ezt a nagy szolgálatot szeretetből vállalta, áldozatképpen vitte végbe, ott fenn a kereszten a legszörnyűbb szenvedések között: az a töviskoronás rabszolga, aki egyszersmind az élő Isten Fia, egy láthatatlan birodalomnak lett a Fejévé s azáltal, hogy szenved és meghal: végrehajtja a legnagyobb hőstettet, megnyeri a legfölségebb csatát, megépíti a legcsodálatosabb birodalmat, megveti alapját egy új világteremtésnek, egyszerűen: végrehajtja a váltság nagy művét.

Műve két irányban hatékony: Isten és az emberek felé. Isten felé egybecsendül Atyja örökkévaló akarásával, a Békesség Tanácsának döntésével, s ezért Isten haragját kiengeszteli és megnyitja atyai kegyelmének felduzzasztott árait. Az emberek felé pedig megmutatja az ártatlan szenvedés, a szeretetből fakadt áldozat ellenállhatatlan erejét. Ez az ártatlan szenvedés hatalmasabb kényszerre válik a világ minden diktatúrájánál. Ellenállhatatlanabb erő minden parancsnál és törvénynél; olyan győzedelmes rábírás, hogy hevére megolvadnak a hegyek és a szívek, s íme ellenségei előtte térdre borulnak. Akik arcul ütötték, zokogva csókolják lábait, akik átszegezték sírva fogóznak bele, akik maguk közül kivetették, egyetlen nyereségüknek és reménységüknek tartják, s királlyá koronázzák, akit a gyalázat fájára ítélték. Nagypéntek átmegy a húsvétba, s a keresztre feszített szenvedőből az Élet Fejedelme lesz, akiről boldogan éneklünk a megváltott lélek: szétszórta nyáj voltunk, hozzá tértünk a lelkek pásztorához és felvigyázójához. Sebekkel megrakodva csupa egy poklosság volt a lelkünk, az Ő sebei meggyógyítottak minket; agyonnyomott bűneinknek, gondjainknak, felelősségünknek, félelmünknek a terhe: bűneinket leraktuk keresztre lábainál, gondunkat őreá vetettük, felelősségünkkel kegyelmére nézünk, s félelmünket eloszlatja királyi segítsége.

S mindezt szenvedéssel hajtotta végre. Éppen az a titkok titka a váltságban, hogy amit maga Isten nem tudott volna végrehajtani parancssal, erőszakkal, haraggal, törvénnyel, ítélettel: megtette Krisztus - szenvedéssel. Azzal, hogy szeretett, azzal, hogy kiürítette a pohárt és engedelmeskedett; azzal, hogy testét odaadta a szegeknek, orcáját a verőknek; azzal, hogy szidalmaztatván viszont nem

szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetődött; azzal, hogy bűneinket magára vette, fölvitte a fára; azzal, hogy ártatlan sebeinek a mélységeibe éppen úgy befoglalt mindnyájunkat, mint ahogy befoglalt a kereszten mondott könyörgésébe, és befoglalt főpapi imádságába.

Szenvedése: a legnagyobb ajándék, amit Isten adhatott a világnak és a bűnös embernek.

Ez volt az az ajándék, amit mi kaptunk. Krisztus szenvedett érettünk, s ezáltal mi olyan gazdagokká lettünk, hogy mi is fölséges ajándékot adhatunk. Nagyobb ajándékot adhatunk, mint a világ leggazdagabb embere; csodálatosabb dolgot művelhetünk, mint a világ leghatalmasabb varázslója. Nagyobb tettet hajthatunk végre, mint a legdicsőségesebb hadvezér, s nagyobb bölcsesség titka tárul fel előttünk, mint a legmélyebb gondolkozó előtt. Mi ez a kibeszélhetetlen nagy ajándék?

Az, hogy szenvedhetünk másokért.

Gondold el, hogy érezhették magukat az ókori rabszolgák a keresztyénségben, mikor megértették a kereszt titkát. Mennyire megérezhették, hogy ez a világ az ő világuk, mikor megállottak a kereszt lábánál. Rajta függ az ő gazdájuk, Isten fia, s mégis keresztre szegezett rabszolga; előbb szerette őket, és meghalt érettük, s most őket befoglalja a maga szenvedésének szent közösségébe. Szívök eltelt hálával, majd a szenvedés méltóságtudatával, megerősödtek az önfeláldozás hősiességében, szomjasan, versengve itták a halál mámoros italát: a vértanúságot. Mi pedig kétezer esztendő távlatából is látjuk, Krisztus szenvedése átalakította őket, és az ő szenvedésük átalakította a világot.

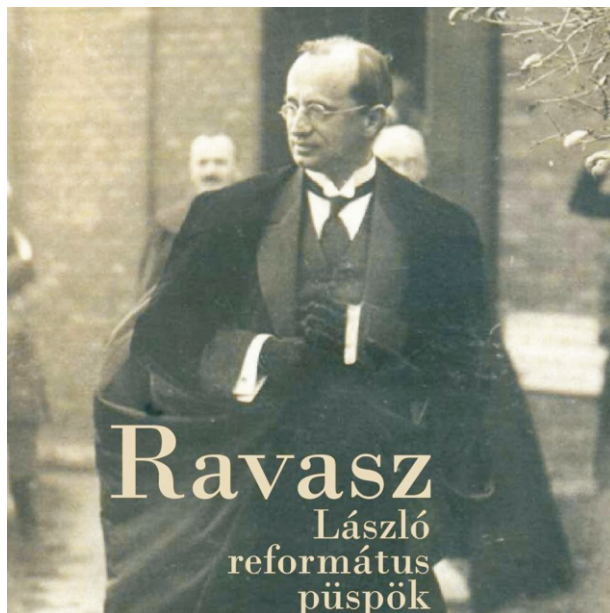
„Krisztus is szenvedett tiérettetek, nektek példát hagyván, hogy Őt kövessétek.” Az ígét eredeti nyelven olvasva szemünkbe ötlük, hogy a példaadást egy olyan kép fejezi ki, amelynek első jelentése a viasztáblán előre megírt írásminta - hypogramm -, amit a mester saját kezűleg karcol fel, s a gyermek kezébe ad azzal: ne nyugodj addig, amíg nem így írsz te is. Krisztus így adott egy mintát nekünk azzal a felhívással: ne nyugodj addig, amíg nem így szenvedsz te is.

Csinálhatjuk-e úgy, mint Krisztus? Óh, nagyon kevésbé. Magunk erejéből egyáltalában nem, de az Ő segedelme által néha egy kevésbé igen. Amit mi írunk életünk nagy viasztáblájára, ákom-bákom kusza írás, alig hasonlít a drága mintához. De Ő sokszor, mint a makrancos gyermeknek a kezét a tanító, megfogja a mi kezünket, s rákényszerít arra, hogy egy-egy vonást olyat vonjunk, amelyekre azt mondják az angyalok odafenn:

igen, ez Reá emlékeztet, ez az Ő keze vonása. Megragadott már téged is s például a hitvesedért, a beteg gyermekedért rákényszerített egy-egy olyan áldozatra, amelyikről azt mondják odafenn az angyalok: igen, ez Reá emlékeztet. Megragadott sok tízezer fiatal magyar katonát, kivitte a rettenetes hidegbe, halálos veszedelmekbe, sok ezer kilométerre a boldog családi tűzhelytől, s ott szenvedni kellett, meg kellett állni, el kellett tékoznia az életet, meg kellett halni a szikrázó csillagok alatt, nagy hősiavatagban. Fiatal magyar katonák csonttá fagyott teteme, mintha a történelem egy óriási viasztábláján kusza írás volna, azt mondja rá Isten, igen, ez áldozat volt, ez másokért való szenvedés volt, emlékeztet arra, amit az én Fiam írt törvényül ebbe a bűnös és megátkozott világba. Sok ezer magyar anyának nem jött haza a fia, sok ezer gyermek árva maradt, sok ezer fiatal, szerelmes asszony fehér arcát takarja gyászfátyol. Ezt el kell hordozniuk. Oh, ha fájdalmukat felajánlják Krisztusnak, oh, ha úgy hordozzák, mint egy nagy szolgálatot, amelyből boldogabb világ fakad: szívük mélyén a finom, sohasem gyógyuló repedés szent hypogramm, amely a Krisztus nevére emlékeztet. Éppen március 15-én, a magyar ifjúságnak és hősiességnek a napján keressük meg nemzetünk életében ezt az elrejtett, de legnehezebb vonást: a másokért való életfeláldozásnak a rejtelmes arany írását, s a lelkünk csókolja meg ezeket a betűket. Azért van még magyar a földön, mert ilyen írások jövődőt ígérnek: aki elveszítette az életét én értem, megtalálja azt.

Mi most beléptünk a „Szenvedések Emberöltőjébe”. Sokan már elkezdették, mások még csak ezután kezdik el a szenvedés nagy szertartását. Hogyan akarjátok végezni? Vétkezve és arcul verve, mint szökni készülő rabszolgák, vagy mint a Krisztus főpapi kenetének részesei, kik „magokat élő áldozatul Neki adják”. A Krisztussal együtt szenvedő ember élő sákramentum, áldozat és áldozó egy személyben. A szenvedő ember a fejedelmi ember.

Szent leckénkben Jóbról olvastunk, ki a kiengesztelődés jó végén imádkozik és közbenjár barátaiért. Árnyékos ótestamentomi képe ez Krisztusnak, aki áldozott és közbenjár érettünk. És a barátaiért imádkozó patriárcha képe alá oda lehet írni a jánosi ígét: „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért”.

A kép forrása: Facebook

Szakács Veronika

REND

Énekarunk a június végén Kaposváron tartott Református Egyházi Napok Dunántúl kórustalálkozóján ismét szolgálhatott. Hatalmas lelkesedéssel próbáltuk a három művet (Gárdonyi: Széld szemed, Gjeilo: Ubi caritas és Máté János: Áldjad én lelkem), amelyet vittünk, s némi izgalommal tekintettünk szereplésünkre.

Indulásunk reggelén mindenki már jóval korábban megérkezett, s időben elindultunk a közel három órás útra.

Miután épségben megérkeztünk, s megtaláltuk öltözőnket, volt még időnk megnézni a mieinket (a PRIZ zenekart), gyönyörködhattunk a különböző kiállítási tárgyakban, hallgathattunk zenekarokat, tehettünk egy nagy sétát a Reformátusok utcáján. Jó volt együtt részt venni a programokon, s találkozni más gyülekezetekhez tartozó testvéreinkkel.

Végül elérkezett a pillanat, s a kórustalálkozó délutáni szakaszának elején előadhattuk énekeinket. A tapsból és a visszajelzésekből úgy éreztük, hogy a hallgatóság meghatódott a művektől. Külön öröm számunkra, hogy hazautazásunk előtt kórusvezetőnktől megtudtuk, hogy két felkérést is kaptunk gyülekezeti illetve karácsonyi szolgálatra.

Felkészülésünkért, szolgálatunkért egyedül Istené a dicsőség.

Bognár Csenge és Csomor István

Gyerekhét 2018

Mint ahogy az megszokott volt, idén is megrendezésre került az augusztus végi napközis tábor, mely a nyár végét és az iskola kezdetét köti össze. Évről-évre egyre több gyermek vesz részt e kalandos, mókás és tanító jellegű programon, az ideiről Bognár Csenge ifis segítő beszélt nekem:

Az úgynevezett „gyerekhét” tábor már sokadik éve teszi színesebbé a gyermekek nyarának utolsó hetét, egészen az ovis korosztálytól a felsőbb osztályosokig. Én idén először, segítőként vettem részt a táborban, ami nagyszerű élmény volt számomra és remélem, ez a négy nap a gyerekeknek is hasonlóképpen telt. Nemcsak a felnőttek tették izgalmassá és élvezetessé a tábort, hanem velem együtt az ifisek is segédkeztek a programok kivitelezésében és a gyerekek szórakoztatásában. Véleményem szerint nemcsak a gyerekek várják évről évre a tábort, hanem a segítő is, habár a téma a gyerekeknek szól, az idősebb korosztály is sokat tanulhat belőle.

Idén a témánk az Állati küldetés volt. Mint ahogy azt a cím is elárulja, minden nap egy-egy állat, és persze Gugu majom segítségével ismerhettünk meg jobban néhány bibliai történetet négy csoportra osztva. Míg a nagyobbak a délelőtti órák a bibliai történetek megbeszélésével és játékos feladatokkal töltötték, addig a kisebb gyerkőcök minden nap nagy lelkesedéssel készítettek valamilyen állatot, mint például a könyvjelző számár és a gömb malac. Ebéd után megint csak jobbnál jobb programok elé néztek a gyerekek, ugrálhattak a trambuliban, játszhattak az udvaron, és egyik délután körbeutaztuk városunkat a Dotto kisvonattal.

Véleményem szerint a gyerekhét egy jól megszervezett és kivitelezett tábor, amit csak ajánlani tudok azoknak a gyerekeknek és szülőknek, akik szeretnének még egy hetet az év kezdete előtt jó hangulatban eltölteni.

Saját tapasztalataim is arról biztosítanak, hogy e hét a legjobb lezárása a nyárnak. Csengéhez csatlakozva csak én is csak ajánlani tudom minden gyermeknek, hogy jövőre is jöjjenek el, és legyünk minél többen ezen a nagyszerű alkalmon.

Mayerné Pátkai Tünde

220 felett – Gyülekezeti tábor a Bükkben

Évek óta érdeklődéssel és kissé irigykedve hallgattuk a nyári gyülekezeti táborról szóló élménybeszámolókat, és már régóta terveztük a férjemmel, hogy mi is elmegyünk, hogy megtapasztaljuk a közösség áldásos együttlétének örömeit. Mondhatom, nem csalódtunk.

A tábor helyszínéül a Bükk hegység egyik festői szépségű vidékének erdei táborát választották ki lelkipásztoraink. Nem lehetett könnyű táborhelyet keresni, hiszen még soha ennyien nem jelezték előre részvételi szándékukat. A pápai gyülekezet tagjain kívül a kárpátaljai, viski testvér-gyülekezetünk lelkipásztora, kántora, gondnoka és családja is velünk töltötték a hetet augusztus 6. és 12. között. Annak ellenére, hogy 222-en voltunk együtt, mégis családias volt a hangulat. Szó szerint is, hiszen többen egész családdal jöttek el, a 2 hónapostól a 80 évesig, másrészt a délelőtti csoportfoglalkozások a közösségépítés sajátos lehetőségeit teremtették meg. A generációk együttléte az éneklésben, az áhítatokon, a közös imádságban, a kirándulásokon, a szabadon választható programokon és a közös étkezésben megteremtette azt a többgenerációs család-élményt, amelyet ma már csak kevesen élhetnek meg.

A tábor mottója a „Keressetek és találtok” vezérige, központi problémája pedig korunk egyik nagyon jellemző magatartási-és megoldási módja, a sodródás volt. A reggeli zenés áhítatokat követő előadások figyelemfelkeltő és gyakorlati példákkal vezették elő a főbb kérdéseket: Mit jelent a sodródás? , Milyen emberi válaszaink vannak a sodródásra? , Hogyan találhatom meg Istent? stb.

12 csoportban (ovis, kisiskolás, ifis, felnőtt), a korosztályoknak leginkább megfelelő eszközökkel és módszerekkel dolgoztuk fel csoportvezetőink segítségével a napi tematikát. Az ovisok, a

kisiskolások bibliai történeteket dolgoztak fel. Öröm volt látni a színes gyermekmunkákat, az expresszív megjelenítéseket, látni, hallani az Isten teremtett világára rácsodálkozó kisgyerekek örömét. De itt bizony mi, felnőttek is játszottunk. Erőforrást merítettünk ahhoz a közös és egyéni belső lelki munkához, ami csoportfoglalkozások alatt megtörtént bennünk.

Csütörtökön többféle program közül lehetett választani: kirándulás Egerbe, vagy Szilvásváradra, erdei túra gyalog, vagy kisvasúttal. A beszámolók alapján mindegyik választás gazdag élményeket adott.

Kipróbált és nagyon átgondolt volt a tábor napi és heti időbeosztása. A délutánok lehetőséget hagytak arra, hogy az ember kicsit egyedül maradjon az érzéseivel, gondolataival, hogy félre vonulhasson Istennel akár egy imasétára. Ilyenkor lehetett ismerkedni, beszélgetni, kézműveskedni, sportolni, sétálni, vagy megmártózni a medencében. Mivel a gyülekezeti kórus egy külön csoportként működött, ezért délidőben és este kóruspróbák voltak, esténként pedig a csillagos ég alatt énekeltünk a táborozó társainknak. A vidámság, az öröm otthonos volt a táborban, amelynek egyik emlékezetes eseménye a Görbe tükör est volt.

Az esti áhítatok előtt visszaneztük a nap eseményeit fotókon, kisfilmekben, hogy aztán lelkünket megcsendesítve adhassuk át magunkat Isten formáló szeretetének, amelyben fontos eszközök voltak az igeszolgálatok és bizonyásgtélék és a sok-sok közös éneklés zenészek kíséretével.

Vasárnap délelőtti istentisztelettel zárult a tábor, ami után többen sajnálattal konstatálták, hogy bizony indulni kell haza, vissza a hétköznapiakba.

Mi is szívesen gondolunk vissza a gyülekezeti táborra, hiszen lelkiekben gazdagodtunk, új barátokra találtunk, hitünkben erősödöttünk. Istennek adunk hálát azért, hogy ott lehettünk. Köszönjük a szervezésben részt vevők sokféle szolgálatát. Reméljük, hogy jövőre is együtt lehetünk.

ifj. Márkus Mihály

Templomfelújítás

Gyülekezeti újságunk pünkösdi számában adtunk hírt templomunk felújításának szükségességéről. Sajnos a templom palatetője előregedett, több helyen beázik, ami a templomtér orgona feletti részén is látszik.

Kaptunk ötven millió forint állami támogatást, valamint Pápa Város Önkormányzatától másfél millió forintot a tetőn lévő pala lecserélésére és a homlokzat egy részének felújítására. Nagyon köszönjük mindkét támogatást, e nélkül esélytelen lenne a

szükséges munkák elvégzése. Jelenlegi állás szerint a munkák teljes elvégzéséhez a gyülekezet adományára is szükség van. Köszönjük az eddigi befizetéseket a testvéreknek. Összesen 1.061.840 forint gyűlt össze. Szeretettel várjuk és köszönjük a további adományokat is.

A felújítási munkákat közbeszerzési eljárás keretében kell meghirdetnünk. Most az ehhez szükséges dokumentáció elkészítése zajlik. Ezt követően várjuk a vállalkozók jelentkezését. Terveink szerint 2019-ben történik meg a tető és a homlokzat felújítása.

Gyülekezeti újságunk további számaiban tájékoztatjuk testvéreinket a fejleményekről.

Anyakönyvi hírek 2018. május 01 - 2018. augusztus 31.

A keresztség sákramentumában részesültek:

Grób Tibor és Marton Zsófia fia, Tibor Noel; Lakner Máté és Polgár Ibolya lánya, Csenge Szófia; Csöre Bálint és Tóth Orsolya lánya, Jázmin; Lantos Lóránd Ferenc és Fülöp Beáta Hajnalka lánya, Elza Kira, Fodor Attila és Németh Barbara lánya, Léna, Mátics Zoltán és Mórocz Renáta lánya, Leila; Sági Viktor és Svastics Veronika fia, Dominik; Szabó Csongor és Kovács Erzsébet lánya, Elizabet; Varju Zoltán és Pandur Eszter lánya, Eszter.

Isten áldását kérjük a megkereszteltre, hogy növekedjenek lélekben, Isten és emberek előtt való kedvességben.

Házasságot kötöttek:

Tóth Péter és Kutnyánszky Vera, Varga István Richárd és Szélig Loretta, Szenes Károly és Pilka Petra, Makray Péter és Benkő Anita, Tóth Tamás és Ácsbold Inez Beáta, Zsuponics Márk és Pillér Viktória Cseperke, Hajdu Péter és Veres Nikolett, Graf von Reh binder Alexander Richard és Vertán Kornélia Éva, György László és Császár Szilvia, Eigner János Zsolt és Mezösi Anikó, Szabó Péter és Varga Zsanett, Kádár Szabolcs és Chis Stella Maria.

Isten áldását kérjük a fiatal pár életére, és szeretettel hívjuk őket alkalmainkra.

Eltemettük:

Orbán Károlyné sz. Francsics Jolán (91), Őri Jánosné sz. Szilos Mária (96), Tóth Ferenc (63), Kiss Kálmán (77), Csizmadia Lászlóné sz. Erdélyi Ilona (91), Jalsovetz Jánosné sz. Gottvald Veronika (70), Papp Zoltán (74), Tóth Jánosné sz. Molnár Jolán (94), Császár Dezsóné sz. Nagy Julianna (85), Mészáros Árpád János (71), Mészáros Árpád Jánosné sz. Révay Edit Anikó (68), dr. Gergely Lászlóné sz. Szilos Sarolta (85), Hortobágyi Lőrinc Károly (73).

Istenünk vigasztalását kérjük a gyászoló családokra, tudva, hogy aki hisz Jézus Krisztusban, ha meghal is, örökké él.

*Túrmezei Erzsébet***AZ ÚR JÉZUS FÁI**

Ott a kedves őszi
napsugárba kint,
gyümölcsből hajol meg
a fák ága mind.

Gazdagon, bőséggel
termett meg mindenik.
Hű kertészünk szíve
úgy örül nékik.

Az Úr Jézus fái
emberéletek.
Én is az ő kedves
fája lehetek.

Kertjébe fogadta
kicsiny életem,
S csupán egy a vágyam
azóta nekem:

Hogyha majd megérint
ősz hideg szele,
állhassak előtte
gyümölcscsel tele.

**Állandó heti gyülekezeti
alkalmak**

A heti alkalmaink a gyülekezeti házban
vannak, a templomi alkalmakat
külön jelezzük.

vasárnap 9:20 imaközösség az
istentisztelet áldásáért (Immánuel
Közösségi Ház)

vasárnap 10:00 istentisztelet
(templom)

vasárnap 10:00 gyermek istentisztelet

hétfő 18:00 Mécses kör

kedd 18:00 Forrás kör

szerda 10:00 Korban Gazdagok köre

szerda 16:00 Gyülekezeti Bibliakör

szerda 18:00 Felnőtt Bibliakör

szerda 18:00 Immánuel csoport

csütörtök 10:00 Baba-Mama kör

péntek 17:00 Énekkari próba

szombat 18 óra IFI óra

**Állandó havi gyülekezeti
alkalmak**

hónap első kedd 9.15 és 10.00

Istentisztelet a Barát utcai idősek
otthonában

hónap első kedd 16.30 Nőszövetségi
Bibliaóra (Immánuel Közösségi
Ház)

hónap harmadik csütörtök 10:30

Istentisztelet a Vörösmarty úti
idősek otthonában.

hónap utolsó szerda 10:30

Istentisztelet a Teveli úti idősek
otthonában

hónap utolsó vasárnap 17 óra

(nyáron 18 óra) Énekes-zenés
istentisztelet (Immánuel
Közösségi Ház)

havonta 2 alkalommal Férfi Kör

Egyházfenntartó járulék

Szeretettel jelezzük a testvéreknek, hogy két gyülekezeti tagunk, Szalóky Lajosné Karola és Bándi Ottóné Éva, akik hosszú évekig segítettek az egyházfenntartói járulék összegyűjtésében, és akiknek ezért nagyon hálásak vagyunk, 2018-ban már, egészségügyi okok miatt nem tudtak elmenni körzeteikbe.,

Szeretettel biztatjuk azokat a testvéreket, akiknek emiatt még nem sikerült rendezni ez évi járulékbefizetésüket, hogy lehetőség szerint 2018. novemberig hozzák be a lelkészi hivatalba, vagy akár utalják át a 12085004-00102657-00100002-es bankszámlaszámra.

Amennyiben egyikre sincs lehetőségük, kérjük mielőbb jelezzék a lelkészi hivatalban (89/324415) azon igényüket, hogy valaki a gyülekezetből látogassa meg Önöket, és hozza be adományukat. A jelzések alapján 1-1 presbiter testvérünk, illetve Ignáczné Kolonics Nikolett, gyülekezetünkben segítő munkatársunk jelentkezik Önöknél, akiket kérjük, fogadjanak bizalommal.

*Köszönetet mondunk minden testvérünk
adományáért, amellyel támogatta gyülekezetünk
életét, szolgálatát.*

Befizetési, támogatási lehetőségek, számlaszámok

Gyülekezeti számlaszám: Raiffeisen Bank, 12085004-00102657-00100002

Református Eklézsia Alapítvány: OTP Bank, 11748045-20017204-00000000

Felhívás!

Tisztelettel kérjük kedves testvéreinket, hogy **személyi adataik változásáról** (különösen is a **lakcím változásáról**) mielőtt módjukban áll, értesítsék a Lelkészi Hivatalt, hogy a változásokat átvezethessük gyülekezetünk nyilvántartásába is.

Köszönjük.

A Lelkészi Hivatal nyitva tartása:

Kedd, Szerda, Péntek: 9:00-12:00

Csütörtök: 9:00-12:00 és 17:00-18:00

Vasárnap: Istentisztelet után közvetlenül

Tel: 89/324-415

E-mail: info@papareformatus.hu

Apró segítség az Egyházfenntartás befizetésében!

Az önkéntes egyházfenntartói járulék egy összegben való kifizetése egyre nagyobb terhet jelent mindenkinek. Ezért javasoljuk, hogy akinek van rá lehetősége, bankszámlájáról állandó megbízással havi rendszeres átutalásként fizesse támogatását. Így testvérünknek sem megterhelő jövedelmének havi 1 %-nyi összegét átutalni, mi pedig folyamatosan megkapjuk az átutalt támogatást. A gyülekezeti számla, amelyre megbízását megadhatja:

Raiffeisen Bank: 12085004-00102657-00100002.

Kérjük közleményként írja fel nevét, címét és az EFJ rövidítést. Köszönjük.

GYÜLEKEZETÜNK HONLAPJA

www.papareformatus.hu

Várjuk észrevételeiket, hozzászólásaikat, megjegyzéseiket! Keressék fel!

HONLAP! HONLAP! HONLAP! HONLAP!

Őszi alkalmak

Szeptember 30. Vasárnap 10:00
Óvodai befogadó istentisztelet

Október 31. Szerda 17:00
reformáció napi istentisztelet (evangélikus templom), utána reformátorok emlékművének megkoszorúzása (Zimmermann u. eleje)

November 1. Csütörtök 10:00
temetői istentisztelet (Alsóvárosi temető, harangláb), utána gyülekezetünk elhunyt lelképásztorainak, gondnokainak sírját keressük fel

November 25. Vasárnap 10:00
Örökkévalóság vasárnapja, emlékezés az elmúlt egy évben elhunytakra

November 29-30. és december 1. Csütörtök-Szombat 17:30
Hitmélyítő alkalmak az Ótemplomban (Fő u. 6.), igehirdető: Steinbach József püspök

December 1. Szombat 14:00
Adventi játszóház az Immanuel Községi Házban (Zimmerman u. 2.)

December 2. Vasárnap 10:00
Advent első vasárnapja, úrvacsora

December 9., 16., 23. Adventi vasárnapok

December 14. Péntek 16:00
Óvodai karácsonyi ünnepség (Újtemplom – Március 15. tér)

Lapunkat ingyenesen terjesztjük református családjainknak. Bekerülési ár kb. 200 Ft.

A költségekre adományokat elfogadunk.

Írták: Bognár Csenge, Borsi Péter, Csomor István, Kövy Rózsa, Mayerné Pátkai Tünde, ifj. Márkus Mihály, Németh Tamásné Schédl Tímea, Szakács Gergely, Szakács Veronika, Tóth Cseperke.

Grafika: WEB Szerkesztés: Kopeckzy Péter

Kiadja a Pápai Református Egyházközség Felelős kiadó: ifj. Márkus Mihály lelképásztor

Készült a Kapitális nyomdában 1000 példányban.